

[Madsen-Mygdal.]

jeg egentlig talt ikke kan forstaa Tiden opfordrer til, har afvist samtlige de af os stillede Forslag, er vi ogsaa rede til at samarbejde med *denne* Regering. Men det er os ikke ligegyldigt, ad hvilken Vej Balancen opnaas.

Vi tror ikke, denne Fremgangsmaade her fører til Maalet, men at den tværtimod fører os dybere ind i Vanskeligheder. Vi maa overfor disse Forslag om mægtige nye Skattebyrder ud over et i Forvejen skattehærgede Land stille Krav om, at Underskuddet paa Statens Budget først og fremmest dækkes, ikke med nye Skatter, men ved en almindelig Nedsættelse af Udgifterne. Det nytter ikke, om Regeringen heroverfor vil sige, at en saadan Tilpasning er umulig, og at den ikke lader sig gennemføre. Nej, det umulige, det er tværtimod det, som Regeringen her stiller Forslag om, at udskrive mægtige nye Skattebyrder, som Befolkningen og Erhvervslivet ikke er i Stand til at udrede, det vil sige at bruge Penge, som vi ikke har; det er det umulige.

Jeg siger ikke, at denne Tilpasning bliver en let og en behagelig Vej. Men det er min bestemte Overbevisning, at det er blevet en tvingende Nødvendighed, at vi gaar den, og at der i Virkeligheden ikke er nogen anden Vej.

Jeg haaber, at jeg med disse Bemærkninger har gjort Rede for mit Partis Standpunkt, saaledes som det er Sædvane ved første Behandling af saa vigtige Forslag som dem, der her foreligger til Behandling. Regeringen vil herefter vide, paa hvilken Vej den kan møde os og finde os rede til Samarbejde; men ad den Vej, som de her foreliggende Forslag anviser, beklager jeg at maatte sige til Regeringen, der skal den ikke paaregne vort Følgeskab og vort Medansvar.

N. Neergaard: Den høje Regering skal foruden de 32 Mill. Kr., som allerede ved Kriseforliget i Efteraaret er bevilget, men delvis ikke betalt, til de nye Kriselove bruge 35 Mill. Kr., der søges tilvejebragt for de 3 Mill. Kr.s Vedkommende ved Forlængelse til Finansaaret 1932—33's Udløb af de midlertidige Skatter paa Benzin, Øl og Silkevarer, for de 2 Mill. Kr. ved en Nedsæring af Formueskattelettelsen ogsaa for Finansaaret 1932—33 med 30 pCt., ubenævnte indirekte Skatter til et Beløb af 9 Mill. Kr. Endvidere Renteskatten, der er anslaaet til 11 Mill. Kr. og Skatten paa de faste Indtægter, 10 Mill. Kr., tilsammen 35 Mill. Kr.

Forlængelsen af de midlertidige Skatter, der allerede er løbende, er jo en gammel Bekendt, og jeg skal ikke ved denne Lejlighed omtale dem. De 9 Mill. Kr. indirekte Skatter skal vi først have den Glæde at gøre Bekendtskab med i Udvalget. Tilbage staar da Renteskatten og Skatten paa de faste Indtægter.

Det, som er Fællesmærket for disse Skatter, er, som den ærede Formand for mit Parti sagde, det, at det er en Særbeskatning. Man piller enkelte Dele af Befolkningen ud og belaster dem med en Særbeskatning, en Vej, som det altid er meget vanskeligt at vandre, og som i Regelen vil føre til højst forkvaklede Resultater, saaledes som ogsaa tydeligt Tilfældet er med de af Regeringen her foreslaaede Skatter. Nu kan vort Parti, der ikke kan tiltræde de af den høje Regering forelagte Kriselove, heller ikke være med til at dække Udgifterne ved disse Love, og for saa vidt har jeg ingen Anledning til at fordybe mig stærkt i Enkeltheder med Hensyn til denne Lovgivning; men nogle faa Bemærkninger vil jeg dog gerne fremkomme med.

Renteskatten paa 2½ pCt. af Renteindtægten er — jeg vil tillade mig at sige det — et ualmindelig ondartet skattepolitisk Paafund. Den vil skatteteknisk set frembyde meget store Vanskeligheder, og den højtærede Minister lader os svæve i fuldstændig Uvidenhed om, hvorledes han vil overvinde disse Vanskeligheder. For de indenlandske Stats- og Kreditforeningsobligationers Vedkommende tænker man sig maaske — men man ved det ikke, hverken fra Forslaget eller fra Bemærkningerne — en Art Kildebeskatning med Opkrævning af Skatten hos de Institutioner, der skal udrede Renten; men af Renteudbyttet af udenlandske Pengeeffekter og udestaaende Fordringer og Kapitaler, udlaant her i Landet eller i Udlandet med eller uden Pant, vil det være dels umuligt, dels forbundet med den allerstørste Vanskelighed at kontrolere, at man faar Skatten ind.

Allerede derved opstaar der en stor Uretfærdighed og Ulighed mellem Penge, der er anbragt i Kreditforeninger, Statsobligationer, Kommuneobligationer her i Landet, og dem, der er anbragt andetsteds, til Skade for de indenlandske.

Endvidere er denne Beskatning efter min Mening en utilbørlig Merbelastning af Formuen, der allerede her i Landet er tungere belastet end i noget som helst andet Land og en Merbelastning, der er saa meget mere tølelig, som der i Lovforslaget intet Hensyn tages — saaledes som det dog